

Sygn. akt **IC 1111/18**

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 04 lutego 2019 roku

Sąd Rejonowy w Dzierżoniowie Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Elżbieta Kuryno - Maciejewska

Protokolant: Joanna Antoniszyn

po rozpoznaniu w dniu 29 stycznia 2019 roku w Dzierżoniowie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K.**

przeciwko **Powiatowi (...) do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności**

o zapłatę kwoty 3.845,87 zł

- I. zasądza od strony pozwanej Powiatu (...) do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności na rzecz strony powodowej (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K. kwotę 3.845,87 zł (trzy tysiące osiemset czterdzieści pięć złotych osiemdziesiąt siedem groszy) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 29 września 2017 roku do dnia zapłaty;
- II. zasądza od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 1110 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

IC 1111/18

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 16 kwietnia 2018 roku strona powodowa (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w K. wniosła o zasądzenie na jej rzecz od strony pozwanej Powiatu (...) do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności kwoty 3.845,87 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 29 września 2017 r. do dnia zapłaty oraz kosztów postępowania według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazano, iż w dniu 12 września 2016 roku (...) ds. Orzekania o Niepełnosprawności w D. zaliczył pracownika (...) Sp. z o.o. w K. Panią E. S. (1) do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności. Obligowało to spółkę do zmniejszenia wymiaru czasu pracy pracownika do 7 godzin na dobę i 35 godzin tygodniowo, na podstawie art. 15 ust. 2 w zw. z art. 18 ust.1 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych.

Orzeczeniem z dnia 30 czerwca 2017 roku (...). (...).(…) Wojewódzki Zespół ds. Orzekania o Niepełnosprawności dla Województwa (...) stwierdził nieważność w/w orzeczenia z dnia 12.09.2016 r. ((...)). Wskazane orzeczenie jest prawomocne i ostateczne od dnia 28 czerwca 2017 r.

Żądana pozwem należność obejmuje kwotę wynagrodzenia, jakie Spółka była zobowiązana wypłacić pracownikowi, mimo braku z jego strony ekwiwalentności w postaci pracy 8 godzin dziennie. W normalnym biegu spraw, spółka za pracę 7 godzinną zaoferowałaby pracownikowi kwotę odpowiednio niższą. W omawianej sprawie Spółka poniosła wyższe koszty pracy pracownika niż wynikające z zawartej umowy o pracę. W ocenie powoda, gdyby nieważne

orzeczenie o niepełnosprawności w ogóle się nie pojawiło w obrocie, Spółka w normalnym toku spraw za pracę 7 godzinną zapłaciłaby pracownikowi kwotę odpowiednio niższą o wartość wynagrodzenia adekwatną do 1 godziny na dobę. Powierzenie wykonywania zadań w zakresie tej jednej godziny, dotąd wykonywanych przez Panią E. S. (2) głównemu księgowemu pozwoliło zaoszczędzić koszt związany z przekazaniem ich innemu pracownikowi uprawnionemu w takim wypadku do wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych. W przeciwnym razie wystąpiłaby szkoda niejako w podwójnej wysokości – Spółka zapłaciłaby za tę jedną godzinę pracy zarówno Pani S., jak i innemu pracownikowi. Jednocześnie zaś dokonane przesunięcie doprowadziło do zmniejszenia zaangażowania głównego księgowego w inne sprawy objęte zakresem jego obowiązków.

W odpowiedzi na pozew pełnomocnik strony pozwanej wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz strony pozwanej kosztów procesu.

W uzasadnieniu stanowiska pełnomocnik wskazała, iż powództwo winno zostać oddalone, albowiem po stronie powoda nie powstała szkoda. Ilość i zakres obowiązków służbowych wykonywanych przez pracownika powoda E. S. (1) zarówno przed jaki i po uzyskaniu orzeczenia z dnia 12 września 2016 roku były jednakowe, co wynika z adnotacji zawartej na dokumencie zawierającym zakres obowiązków służbowych i odpowiedzialności pracownika z dnia 29 kwietnia 2016 roku sporządzonej przez starszego inspektora ds. (...). Zmniejszenie czasu pracy pracownika nie spowodowało po stronie powoda żadnych dodatkowych kosztów pracowniczych, gdyż część obowiązków E. S. (1) została przekazana głównej księgowej bez jednoczesnego zwiększenia jej z tego tytułu wynagrodzenia.

Sąd ustalił stan faktyczny:

E. S. (1) pozostawała pracownikiem najpierw Zakładu (...) w K., a następnie (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K. od dnia 01 lipca 2003 roku na podstawie umowy o pracę w pełnym wymiarze czasu pracy.

Dowód:

1. kserokopia umowy o pracę z dnia 25.06.2003 r. z (...) w K. – k. 24;
2. kserokopia zawiadomienia pracownika o przejściu zakładu na nowego pracodawcę z dnia 27.02.2006 r. –k.25;
3. kserokopia porozumienia między pracodawcą i pracownikiem z dnia 30.05.2006 r. – k.26;

W dniu 12 września 2016 roku (...) ds. Orzekania o Niepełnosprawności w D. zaliczył pracownika (...) Sp. z o.o. w K. E. S. (1) do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności.

Dowód:

1. kserokopia Orzeczenia o stopniu niepełnosprawności z dnia 12.09.2016 r. –k.48

W dniu 19 października 2016 r. z uwagi na przedłożone przez E. S. (1) orzeczenie o niepełnosprawności w stopniu umiarkowanym pracodawca poinformował pracownika, iż zmniejszeniu uległ wymiar jej czasu pracy do 7 godzin na dobę i 35 godzin tygodniowo, w pięciodniowym przeciętnie tygodniu pracy, w okresie rozliczeniowym jednego miesiąca. W dniu 24 października 2016 r. pracodawca wyraził zgodę na świadczenie pracy w zaproponowanych przez E. S. (1) godzinach od 8.00 do 15.00. Od października 2016 r. E. S. (1) świadczyła pracę na rzecz powodowej Spółki w wymiarze 7 godzin na dobę, przy czym nie uległ zmianie zakres jej obowiązków służbowych oraz wymiar wynagrodzenia.

Dowód:

1. kserokopia informacji dla pracownika z dnia 19.10.2016 r. –k.43;
2. kserokopia zgody na świadczenie pracy w zaproponowanych godzinach z dnia 24.10. 2016 r. – k.46;

3. kserokopia wniosku E. S. (1) z dnia 21.10.2016 r. –k.47;
4. kserokopia zakresu obowiązków służbowych i odpowiedzialności pracownika z dnia 29.04.2016 r. –k.59-29;
5. kserokopia miesięcznej ewidencji czasu pracy E. S. (1) za okres od września 2016 r. do lipca 2017 r.-k.30-40;
6. kserokopia wniosku o udzielenie czasu wolnego w zamian za pracę w godzinach nadliczbowych z tytułu obniżenia wymiaru czasu pracy z dnia 24.10.2016 r. – k.45

Orzeczeniem z dnia 30 czerwca 2017 roku (...). (...)(...) Wojewódzki Zespół ds. Orzekania o Niepełnosprawności dla Województwa (...) stwierdził nieważność w/w orzeczenia z dnia 12.09.2016 r. ((...)) od dnia jej wydania, a więc ze skutkiem ex tunc. Orzeczenie to jest prawomocne.

Dowód:

1. Decyzja Wojewódzkiego Zespołu (...) o Niepełnosprawności w Województwie (...) z dnia 30 czerwca 2017 r. (...). (...)(...) w dokumentach Wojewódzkiego Zespołu ds. Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...)

W okresie od października 2016 roku do lipca 2017 roku w związku z obniżeniem E. S. (1) wymiaru czasu pracy na podstawie nieważnej decyzji z dnia 12.09.2016 r. nadpłacono wynagrodzenie w kwocie 3.845,87 zł

Dowód:

1. wyliczenie za godziny nieprzepracowane z tytułu obniżenia wymiaru czasu pracy –k.64;
2. kserokopia kartoteki zarobkowej – k.41-42.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie.

W niniejszym postępowaniu poza sporem pozostawała legitymacja procesowa strony pozwanej. Zgodzić bowiem należy się ze stanowiskiem pełnomocnika strony powodowej, iż (...) do Spraw orzekania o niepełnosprawności jest częścią struktury starostwa i to Starosta zapewnia jego funkcjonowanie. Stanowi on zatem element jednostki organizacyjnej Powiatu. Odpowiedzialność Powiatu oparta jest natomiast na przepisie art. 417 kc w zw. z art. 417(1) §2 kc i pozostaje w związku z decyzją wydaną w dniu 12 września 2016 roku przez (...) ds. Orzekania o Niepełnosprawności w D., który zaliczył pracownika (...) Sp. z o.o. w K. E. S. (1) do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności; która orzeczeniem z dnia 30 czerwca 2017 roku (...). (...)(...) Wojewódzkiego Zespołu ds. Orzekania o Niepełnosprawności dla Województwa (...) została uznana za nieważną od dnia jej wydania, a więc ze skutkiem ex tunc.

Kwestią sporną pozostawało natomiast, czy strona powodowa w związku z nieważną decyzją z dnia 12 września 2016 r. (...) poniosła szkodę.

Przy czym, jak słusznie wskazują pełnomocnicy obydwu stron postępowania w zakresie ustalenia wysokości szkody odwołać należy się do przepisu art. 361 kc, który wskazuje, iż zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła, a w powyższych granicach, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządono.

Bez wątplenia normalnym następstwem - wobec wydania orzeczenia z dnia 12 września 2016 r. (...)- było zmniejszenie wymiaru czasu pracy pracownika do 7 godzin na dobę i 35 godzin tygodniowo, do czego stroną powodową obowiązał przepis art. 15 ust. 2 w zw. z art. 18 ust.1 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych. Przy czym zmiana wymiaru czasu pracy nie wiązała się ze zmianą

wymiaru wynagrodzenia E. S. (1). Zgodzić się zatem należy ze stanowiskiem zaprezentowanym przez pełnomocnika strony powodowej, iż szkodą powodowej Spółki były wyższe koszty pracy pracownika. Gdyby nieważne orzeczenie o niepełnosprawności w ogóle się nie pojawiło w obrocie, Spółka ta w normalnym toku spraw za pracę 7 godzinną zapłaciłaby pracownikowi kwotę odpowiednio niższą o wartość wynagrodzenia adekwatną do 1 godziny na dobę. Należy mieć bowiem na uwadze, iż E. S. (1) pozostawała w zatrudnieniu na podstawie **umowy o pracę w pełnym wymiarze** czasu pracy, co wiąże się z ośmiogodzinnym dniem pracy i 40 godzinami tygodniowo. Tymczasem w związku z nieważną decyzją z dnia 12 września 2016 r. w okresie od października 2016 r. do lipca 2017 roku świadczyła ona pracę jedynie przez siedem godzin na dobę i 35 tygodniowo (de facto na 7/8 etatu), otrzymując wynagrodzenie jak przy pełnym wymiarze czasu pracy. Bez znaczenia jest tutaj fakt, iż zakres obowiązków pracownika po wydaniu spornej decyzji nie zmienił się w stosunku do tego zakresu sprzed jej wydania, a także i to, iż powodowa Spółka część obowiązków E. S. (1) scedowała na innego pracownika, któremu nie musiała płacić za godziny nadliczbowe. Istotne jest to, iż E. S. (1) – jak się okazało- bez podstawy prawnej otrzymywała w omawianym okresie wynagrodzenie za osiem godzin pracy dziennie, podczas gdy świadczyła ją tylko przez siedem godzin. Suma tego wynagrodzenia brutto wypłacona przez stronę powodową w czasie pozostawania w obrocie kwestionowanej decyzji stanowi szkodę (...) Spółki z o.o. w K..

Rozważając powyższe oraz fakt, iż określona wysokość szkody nie była kwestionowana bez stronę pozwaną i nie budziła zastrzeżeń Sądu, na mocy powołanych przepisów orzeczono jak w punkcie I wyroku.

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 § 1 k.c., stanowiącego, że jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi, przyjmując, iż strona powodowa pozostawała w opóźnieniu od dnia 29 września 2017 r., tj. od dnia sporządzenia odpowiedzi na wezwanie do zapłaty z dnia 11 września 2017 r.

O kosztach postępowania orzeczono na mocy przepisu art. 98 w zw. z art. 99 k.p.c., przyjmując, iż składa się na nie opłata sądowa od pozwu w kwocie 193 zł, wynagrodzenie pełnomocnika- radcy prawnego w wysokości 900zł oraz opłata skarbową w kwocie 17 zł (łącznie 1110 zł).